

„Svētā ticība”

Bet jūs, mīļotie, stiprinādamies savā visusvētākajā ticībā, lūdziet Dievu Svētajā Garā (Jūdas 20).

Šodien es jums rakstu par ticību. Vārdi *svētā ticība* sevī ietver to, ka ir arī nesvēta ticība. Nesvēta ticība ir ticība, kas balstās uz labvēlīgiem apstākļiem vai veiksmi, nevis uz Dievu. Tā ir ilgpilna domāšana, līdzīgi kā pusaudzis cer, ka viņa basketbola komanda uzvarēs.

Turpretī **svētā ticība nav atkarīga no apstākļiem**. Tā ir atkarīga tikai no Dieva. Tā spēj darboties vienalga, vai ir pretvējš vai ceļa vējš, jo tā darbojas Dieva spēkā. Tai nav vajadzīga laiva, lai šķērsotu jūru (2. Moz. 14:29). Tai nav vajadzīgs labības lauks, lai iegūtu maizi (2. Moz. 16:4). Tai nav vajadzīgs ārsts, lai saņemtu dziedināšanu (Mat. 4:24). Tai nevajag naudu, lai iegūtu nepieciešamo (Mrk. 6:37-44). Tai nav vajadzīgi labvēlīgi apstākļi, lai staigātu pa ūdens virsu. Jēzus naktī, pirms Viņš staigāja pa ūdens virsu, nekonsultējās ar meteorologiem, lai noskaidrotu, vai laika apstākļi būs Viņam labvēlīgi. Nesvētai ticībai vajadzīgs pārbaudīt šo un to, un katru mazāko lietu, pirms tā iet uz priekšu. Svētā ticība noraida krukus, ko piedāvā pasaule. Tai nevajag neko no pasaules, lai tā viņu uzturētu. Vai tas tevī raisa melodiju jeb dziesmu? Ja tev, mans draugs, šīs lietas dēļ gribas mazliet padejot, tas ir labi!

Kaut tu varētu ticēt! Tas visu spēj, kas tic (Mrk. 9:23).

Vēstures gaitā vācieši ir pazīstami ar savu rūpniecību, franči ar diplomātiju, spāņi ar drosmi un krievi ar enerģiju. Izraēls, lai arī viena no vismazākajām pasaules valstīm, ir pazīstama savas ticības dēļ. Tāpēc, kamēr vien tie realizē svēto ticību, viņi ir izrādījušies par visspēcīgākajiem ļaudīm pasaulē. Dieva „pēdu nospiedumi” ir visā Izraēlā. Svētā ticība darīja tos neuzvaramus. Mans draugs, tā ir priekš tevis! Tevi neuzvaramu dara nevis nauda, veselība, izglītība vai zemišķie sakari, bet svētā ticība. Svētā ticība nepazīst zaudētu cīņu.

Ja vēlamies iegūt to, kas Dievam ir priekš mums, mums jāpārtrauc skatīties uz apstākļiem, mums jāpārtrauc ļaut apstākļiem mūs baidīt un regulēt. *Taisnais no ticības dzīvos*, ne no apstākļiem. Vairums cilvēku dzīvo no apstākļiem, no apstākļu apelējušās maizes. Cilvēks netika radīts, lai dzīvotu no apstākļiem. Viņš tika radīts, lai dzīvotu no ticības!

Svētā ticība sevi pilnīgi atdod Dievam. Vispirms jums jāsaprot, ka Dievs priekš mums ir sagatavojis brīnišķīgas lietas, iepriecinošas lietas, vēl pirms Viņš bija liecis zvaigznes debesīs. Ieskatieties šajā aizraujošajā Rakstu vietā:

Ko acs nav redzējusi un auss nav dzirdējusi un kas neviena cilvēka sirdī nav nācis, to Dievs ir sagatavojis tiem, kas Viņu mīl (1. Kor. 2:9).

Vai redzi, šo mazo frāzi: *ir sagatavojis*? Tur nav teikts *gatavo* vai *sagatavos*. Tur teikts – *ir sagatavojis*. Tas ir izdarīts – lietas, kas pārsniedz jūsu iztēles spējas – saņemt, baudīt un lietot. Tur ir ietvertas mājas un zemes, dzīves draugi un ceļojumi, izglābtas dvēseles, dziedināti cilvēki, viegls jūgs un Dieva valstības dārgumu atklāšana. Tas ir svētās ticības auglis.

[Ak, vecāki, piesātiniet savu bērnu prātus ar mūžības lietām! Neļaujiet saviem bērniem piebāzt galvas ar visādu spēlētāju, bet gan ar misionāru, lielu Dieva vīru, ar svētās ticības cilvēku vārdiem. Gatavojiet viņus staigāšanai ar Dievu. Katru dienu uzturiet svētu atmosfēru savās mājās. Neļaujiet saviem bērniem palaist garām to, kādēļ viņi šeit atrodas.]

Cik daudz ir cilvēku, kuriem ir viss, ko Dievs vēlas tiem dot, un kuri ir kļuvuši pilnīgi tādi, kādus Dievs vēlas tos redzēt, kuri pietiekami mīl Dievu, lai atstātu visas zemes lietas?

Ko nozīmē svētā atstāšana?

Vispirms tā ir saistīta ar nolikšanu, galda notīrīšanu. Psalmos 23:5 psalmists saka: *Tu klāj man galdu...* Lai uz tava galda būtu Viņa sagādātās lietas, tev vispirms no tā jānovāc savējās. Tev nepieciešams ticēt, ka Viņa lietas ir labākas par tavējām, kaut arī sākumā tas var tā nešķīst. **Tikmēr, kamēr tev uz galda ir kaut mazumiņš no paša dzīves, Tas Kungs neklās tev galdu.** Es tev iesaku vienkārši saņemt galdauta stūrus un noraut nost visas savas lietas, lai redzētu, ar ko Viņš tās aizvieto.

Tas Kungs spēj ikvienam uzklāt galdu. Viņš var to izdarīt priekš cilvēka cietumā, tam, kurš uz slimības gultas, mātei pie viņas bērna kapa un bankrotējušam biznesmenim. Ja tev ir svētā ticība, tu katru dienu vari ēst no Viņa galda, lai kādi būtu apstākļi. Jā, Viņš pat klāj tev galdu, taviem ienaidniekiem redzot.

Dievs meklē cilvēkus, kuri Viņam uzticēsies, lai Viņš varētu tiem iedot to, ko priekš tiem ielānojis jau pirms pasaules radīšanas. **Tas prasa aklu uzticēšanos visuredzošajam Dievam:** aklumu uz apstākļiem, kas grib sagraut mūsu ticību, un Dieva redzējumu, kas liek mums saukt: „Slava!” Tas nav gadījums, kad aklaiss ved aklo, bet kad Redzošais vada aklo. Tas dod drošību un skaidrību.

Ābrahāmam nācās to iemācīties. Tev to jāiemācās. Dievs sūtīja Ābrahāmu uz zemi... Kādu zemi? Bez apraksta. Ābrahāms nezināja, kas tā par zemi, kamēr tur nebija nonācis. Un kas tur viņu sagaidīja? Klintis, elku pielūdžēji, sveša valoda – plus Dievs. Tur Dievs klāja Ābrahāmam galdu, **un tur Viņš plānoja to pabarot no Sava galda pat bada laikā.** Ja kānaānieši bez Dieva varēja izdzīvot bada laikā, kādēļ Dieva vīrs to nevarēja kopā ar Dievu? Apstākļi Ābrahāmu samulsināja zemē, uz kuru Dievs viņu bija sūtījis. Viņš novērsa savas acis no Dieva. Bībelē teikts, ka viņš nogāja lejup uz Ēģipti. Viņš toreiz nogāja lejā! Kopš tā laika viņš nekad neuzcēla altāri, kamēr neatgriezās Kānaānā. Ēģiptē viņš meloja, pakļāva briesmām citus un ieguva kalponi, kura tam dzemdēja dēlu (Ismaēlu), kas līdz šai pašai dienai ir visu Tuvo Austrumu problēmu cēlonis. Beigās viņu no tās zemes padzina (1. Moz. 12). Ābrahāms jāva sliktiem apstākļiem aizvest viņu prom no galda, ko Dievs tam bija klājis. Kādus augļus nes tas, ja mūs vada apstākļi, ejot tā, kā paši redzam, tā vietā, kā Dievs redz?

Tavs vislabākais neslēpjas apstākļos, bet Dievā. Ak, kā mēs turpinām lūkoties un censties pēc šīs pasaules vislabākā! Mēs gribam vislabāko ārstu, vislabāko apkaimi, kur dzīvot, vislabāko skolu, kur sūtīt savus bērnus, vislabākās klavieres mūsu draudzei. Mēs svīstam un nervozējam, mēs nesam upurus, lai iegūtu šīs pasaules vislabāko tā vietā, lai meklētu to Dievā. Un šajā zemes vislabākā iegūšanas procesā mēs nozogam Dievam savu desmito daļu un ziedojumus. Dievs ir vislabākais, un Viņš dos tev Savu vislabāko. Viņa vislabākais nekad nepievils. Tiesa, pasaulei tas var neizskatīties kaut kas sevišķs, **bet tajā būs debesis.** Tas nesīs laimi. Tas būs bez stresa. *Taisnais no ticības dzīves, no svētās ticības.*

Kā lai es iegūstu šo ticību, šo svēto ticību?

Saliksim to pareizā kārtībā. Pirmkārt, mums nepieciešams dzirdēt un lasīt Dieva vārdu (Rom. 10:17). Otrkārt, kā jau minēts, mums jāatsakās no visa (Lūk. 14:33). Treškārt, mums jābūt svētiem, lai iegūtu svētu ticību. Svēta ticība nevar izaugt nesvētā zemē. Vienīgajā lūgšanā, ko Jēzus mācīja mums lūgt, Viņš cilvēka svētuma meklējumus padara par tā pirmo lūgšanu: *Svētīts lai top Tavs Vārds* (Mat. 6:9-13). **Pirms**

tu lūdz savu maizi, lūdz pēc svētuma! Sirds svētums, dzīvesveida svētums ir pamats, garantija, ka visi tavi lūgumi tiks sadzirdēti. Kamēr tu negribēsi svētumu vairāk kā maizi, tu netiksi pie svētās ticības.

Mīļotie, stiprinieties savā visusvētākajā ticībā!